

דעות אחרונות

8.8.2013

דניאל פרידמן • בחירתו של נתניהו

האפשרות הגרועה יותר

מאבדת את סבלנותה והיא יותר מאשר רומות על כך. הפלסטינים מאיימים בפנייה למוסדות בינלאומיים, וישראל, עצוב להודות, חוששת למצוא את עצמה חסרת אוניס וחסרת תמיכה אפילו מצד ידידיה המסורתיים.

במצב הקשה שנוצה, נתניהו הוא כטובע הנאחז בקש. ומתב-
רר שקנה הקש הזה – שידחה את רוע הגזירות המרחפות ויעניק
אורך נשימה לסטטוס-קו העלול להתערער בכל רגע – מצוי ב-
די אבר-מאזן, ויש לו תג מחיר.

**"ראשי ממשלה נדרשים מעת
לעת לקבל החלטות בניגוד
לדעת הקהל", אמר נתניהו,
וכמעט באותה נשימה הכריז
שבעניין ההסכם עם הפלסטינים
יש צורך במשאל עם**

נדרשת אפוא מחווה לפלסטינים על מנת שיסכימו לדבר
איתנו וכך לאפשר אורך נשימה לפחות בתקופת המשא ומ-
תן. ישנן שתי אפשרויות בסיסיות. אחת, ויתור על שטח מסוים
ביהודה ושומרון והעברתו מהתחום שבידי ישראל לתחום
שבשליטת הפלסטינים. מדובר בחלק מהשטח שממילא יוע-
בר אליהם, ושמוטב לישראל להשתחרר ממנו. מובן גם שצער
מסוג זה, להבריל משחרור מחבלים, יחזק את מעמדנו הבי-
נלאומי. האפשרות השנייה היא שחרור מחבלים האחראים
למעשי טרור קשים. אולי לא צריך להתפלל על כך שנתניהו
בחר באפשרות הגרועה מבין השתיים.

ואם כתום שנה יסתבר שהמשא ומתן עם הפלסטינים לא עלה
יפה, מה יהיה הלאה? ובכן, נותרו בישראל עוד אסירים, ואם המ-
חיר יישאר כפי שהוא, כלומר כ-100 לשנה, נוכל לחשב, בהתאם
למספר המחבלים שעדיין בידינו, כמה שנים נותרו לנו. ■

לקראת שחרור המחבלים המתרגש עלינו, ולא
לטובה, הבהיר ראש הממשלה ש"כדי לקבל הח-
לטות שנתמכות בדעת הקהל אין צורך בראשי
ממשלה. ראשי ממשלה נדרשים מעת לעת
לקבל החלטות בניגוד לדעת הקהל, כשהדבר
חשוב למדינה". כמעט באותו זמן הוא הכריז

שבעניין ההסכם עם הפלסטינים יש צורך במשאל עם, כלומר:
לאפשר לדעת הקהל לגבור על עמדת ראש הממשלה ואף על זו
של הכנסת. עקביות מעולם לא הייתה הצד החזק של הפוליטיקה,
אך הצגת עמדות סותרות בעת ובעונה אחת על ידי ראש ממשלה
מהווה בכל זאת ציון דרך.

מבחינה מספרית, אין ספק שהיקף השחרור הוא צנוע, בוודאי
בהשוואה לתקרים שנקבע בעניין גלעד שליט בקרנציה הקוד-
מת של נתניהו. אלא שהפעם מדובר בשחרור אסירים למטרה
מיוחדת: כדי לשכנע את הפלסטינים שיואילו בטובם להיכנס
למשא ומתן. לפיכך, מן הראוי לשאול כיצד הגענו למצב שבו
עלינו לשלם מחירים כה כבדים לא עבור הסכם ולא במסגרת הס-
כם – אלא אך ורק כדי שיסכימו לדבר איתנו.

התשובה לכך נעוצה במה שהתרחש בארבע השנים שבהן עמד
נתניהו בראש הממשלה הקודמת. כראי להזכיר: לאחר התפטר-
ותו של ראש הממשלה הקודם, אהוד אולמרט, ובתום מבצע
"עופרת יצוקה", התייצבו בישראל מנהיגיהן של חמש מדינות
אירופאיות, ביניהן קנצלרית גרמניה אנגלה מרקל, נשיא צרפת
ניקולא סרקוזי וראש ממשלת בריטניה גורדון בראון. היה זה מפ-
גן מרשים של תמיכה בישראל. זמן קצר לאחר מכן זכה נתניהו
בקרנציה שנייה בראשות הממשלה, ומאז הדרדר מצבנו המדי-
ני לשפל הנוכחי.

בארבע השנים שחלפו מאז לא חלה כל תזווה לעבר הס-
דר ביהודה ושומרון. הבנייה בהתנחלויות נמשכה, ופעולות "תג
מחיר" רק התרבו. בשטח נראה כאילו ישראל "נמצאת על הסוס"
ונותרה אשליה שהכל יוכל להימשך כפי שהיה. אולם במישור
הבינלאומי הולכים השמיים ומתקדרים. ישראל נכללת בין המ-
דינות השנואות ביותר בעולם, לצד איראן וצפון קוריא. אירופה